

Odborné vyjadrenie podľa § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva v znení neskorších predpisov

Slovenskému národnému stredisku pre ľudské práva (ďalej ako „Stredisko“) doručila podnet klientka, v ktorom namietala diskrimináciu obyvateľov Trenčína na základe Všeobecne záväzného nariadenia č. 10/2016 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzených úsekoch miestnych komunikácií na území mesta Trenčín (ďalej ako „VZN“) a Prevádzkového poriadku parkovacej zóny v meste Trenčín (ďalej ako „Prevádzkový poriadok“). Stredisko podľa § 1 ods. (2) písm. e) zákona č. 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva v znení neskorších právnych predpisov (ďalej ako „zákon o zriadení Strediska“) zabezpečuje právnu pomoc obetiam diskriminácie a prejavov intolerancie. Stredisko vydalo v predmetnej veci nasledovné odborné vyjadrenie.

Z obsahu podnetu

Klientka požiadala Stredisko o stanovisko k viacerým právnym otázkam. Stredisko je však oprávnené posudzovať len tie právne otázky, ktoré spadajú do jeho pôsobnosti ako národného antidiskriminačného orgánu. Stredisko sa v zmysle uvedeného nezaoberalo v predmetnom odbornom vyjadrení otázkami a predloženými informáciami, ktoré nespádajú do jeho pôsobnosti.

Klientka v podnete uviedla, že podala žiadosť o vydanie parkovacej karty pre vozidlo spoločnosti, v ktorej je konateľkou. Doplnila, že následne obdržala e-mail, v ktorom bola oboznámená, že žiadosť o parkovaciu kartu Útvar mobility Mestského úradu v Trenčíne spracoval a schválil, spolu s informáciou k platbe a upozornením, že karta bude aktívna ihneď po vykonaní úhrady. Zároveň uviedla, že v ten istý deň jej zamestnankyňa klientskeho centra telefonicky uviedla, že sa pomýlila, že jej parkovaciu kartu mesto Trenčín nevydá z dôvodu prekročenia povolenej dĺžky motorového vozidla, konkrétne z dôvodu, že motorové vozidlo zn. Ford Ranger má dĺžku 5359 mm, čo je v rozpore so schváleným VZN a z tohto dôvodu nemôže dostať parkovaciu kartu, pretože schválená dĺžka vozidla na vydanie parkovacej karty je 5300 mm.

Na základe žiadosti o vydanie parkovacej karty požiadala mesto Trenčín aj o udelenie výnimky pre vydanie parkovacej karty pre firemné vozidlo Ford Ranger, ktoré jej spoločnosť vlastní a údajne potrebuje z dôvodu chovu psov, ktorí sú vo vlastníctve spoločnosti. V žiadosti o udelenie výnimky zároveň uviedla, že spoločnosť predala dve motorové vozidlá, ktoré nemala kde parkovať, pričom z dôvodu účelnosti a hospodárnosti klientka kúpila jedno vozidlo, aby mohla okrem iného venčiť psov na súkromnom pozemku. Zároveň uviedla, že psy sú chované a cvičené na špeciálne účely a je ohrozený ich život. Taktiež

v predmetnej žiadosti uviedla, že z dôvodu, že vozidlo je o 5,9 cm dlhšie ako sú stanovené podmienky pre vydanie parkovacej karty, nie je možné kartu vydať a preto požiadala o schválenie výnimky a vydanie parkovacej karty.

Stredisku zároveň uviedla, že na žiadosť o udelenie výnimky dostala z mesta Trenčín odpoveď, v ktorej je uvedené, že podmienky pre vydanie parkovacej karty upravuje VZN. Mesto Trenčín v odpovedi ďalej uviedlo, že podľa čl. 7 bodu 3 VZN „Parkovacie karty (ďalej len PK) môžu byť vydané iba pre motorové vozidlá kategórie 14 L, M1 a N1 s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m. PK sa vydá aj žiadateľovi o vydanie PK s dĺžkou vozidla presahujúcou 5,3 m, ktorý je súčasťou viacpočetnej rodiny (t.z. má 4 a viac maloletých detí) a táto rodina má trvalý pobyt na území mesta.“

Mesto Trenčín v odpovedi ďalej uviedlo nasledovné: „Táto dĺžka nebola nastavená svojvoľne, ale vyplýva z rozmerov parkovacích miest. Rozmery parkovacích miest určuje STN 73 6056 Odstavné a parkovacie plochy cestných vozidiel a jej zmeny a opravy. Norma rozlišuje medzi osobnými vozidlami dve podskupiny: podskupinu O1 – malé a stredné osobné automobily čo sú vozidlá do dĺžky 4,5 m a šírky 1,65 m a podskupinu O2 – veľké osobné automobily, čo sú vozidlá do dĺžky 5,3 m a šírky 2,1 m. Na tieto rozmery sú prispôbené parkovacie miesta. Dlhšie a širšie vozidlá sú podľa tohto technického predpisu už považované za nákladné a vyznačené parkovacie miesta sú pre takéto vozidlá nedostatočné. Keďže osobné automobily môžu mať dĺžku aj 8 či viac metrov, mesto muselo určiť parametre – a určilo ich podľa príslušnej STN. Takéto nastavenie je vo VZN č. 10/2016 určené od prvotného schválenia VZN dňa 6.7.2016. Ak majú občania záujem o parkovaciu kartu (ale aj o parkovanie na verejných parkovacích miestach v európskych štátoch), mali by pri kúpe vozidla zohľadňovať aj uvedené obmedzenie dĺžky vozidla. Pri vydávaní parkovacích kariet je možné postupovať iba v zmysle uvedeného VZN a od jeho účinnosti neboli a ani nie sú udeľované žiadne výnimky.“ Mesto Trenčín v odpovedi pre riešenie klientkinej situácie odporučilo využiť pre parkovanie napr. odstavne pásy, ktoré ak sú zároveň dlhodobým parkoviskom, sú údajne platené iba v pracovných dňoch od 8:00 h do 16:00 h, v ostatnom čase sú bezplatné. Zároveň klientke uviedlo, že ďalšou možnosťou je zabezpečiť si parkovanie vozidla na súkromnom pozemku prípadne v garáži. Klientka v podnete taktiež uviedla, že parkovné v prípade krátkodobého parkovania v meste Trenčín (zóna A,B) pre predmetné vozidlo uhradza vo forme SMS, čo nie je ničím obmedzené t. j. nie je obmedzené dĺžkou vozidla.

Na základe podnetu klientka požiadala o posúdenie, či obmedzenie dĺžky motorového vozidla pre všetkých bez rozdielu a súčasne povolenie výnimky pre viacpočetnú rodinu nie je diskriminujúce voči všetkým vlastníkom motorových vozidiel bez rozdielu. Zároveň požiadala o posúdenie, či obmedzenie vydávania parkovacej karty len pre motorové vozidlá kategórie 14 L, M1 a N1 s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m a súčasne umožnenie parkovania vozidlám s celkovou dĺžkou presahujúcou 5,3 m, ale iba za hodinovú

sadzbu nie je v rozpore so zákonmi Slovenskej republiky a nie je diskriminujúce. V podnete klientka zastala názor, že mesto Trenčín diskriminuje majiteľov vozidiel dlhších ako 5300 mm s trvalým pobytom na území mesta Trenčín tým, že si nemôžu zakúpiť rezidentskú parkovaciu kartu.

Právne posúdenie

Stredisko posudzuje dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania podľa zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačného zákona) v znení neskorších právnych predpisov (ďalej ako „antidiskriminačný zákon“) v zmysle § 1 ods. (2) písm. a) zákona o zriadení Strediska v súkromnoprávných veciach. Predmetným podnetom klientka namietala diskrimináciu obyvateľov Trenčína na základe znenia čl. 7 bodu 3 VZN a jeho súlad s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi a zákonmi. Na základe uvedeného v predmetnom prípade Stredisko pristúpilo k posúdeniu namietanej veci na základe ústavnoprávneho testu diskriminácie, vzhľadom k tomu, že predmetným podnetom klientka namietala diskrimináciu zo strany orgánu verejnej moci. Stredisko uvádza, že subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu.

Všeobecný princíp rovnosti, ako aj antidiskriminačný normatív, sú zakotvené v Ústave Slovenskej republiky (ďalej ako „Ústava SR“) v čl. 12 ods. 1 (všeobecný princíp rovnosti)¹ a v čl. 12 ods. 2 (normatív zákazu diskriminácie)². Rovnosť v právach podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy SR premostňuje čl. 12 ods. 1 s odsekem 2, ktorý chráni pred nerovnakým zaobchádzaním s v podstate rovnakými ľuďmi. Základným cieľom čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR je ochrana osôb (právnických a fyzických) proti diskriminácii zo strany orgánov verejnej moci. Tento článok Ústavy SR nemá priamy horizontálny účinok, čo znamená, že sa neuplatní vo vzťahoch medzi osobami súkromného práva.³ Ustanovenie čl. 12 ods. 2 Ústavy SR má všeobecný, deklaratívny charakter a nie charakter základného ľudského

¹ Čl. 12

(1) *Ľudia sú si slobodní a rovní v dôstojnosti a v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.*

² Čl. 12

(2) *Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmysľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.*

³ Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s. 383.

práva a slobody. Jeho použitia je možné sa dovolávať len v spojitosti s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd uvedených v Ústave SR.

Priame ústavné splnomocnenie na vydávanie všeobecne záväzných nariadení je vyjadrené v čl. 68 Ústavy SR, v zmysle ktorého *„Vo veciach územnej samosprávy a na zabezpečenie úloh vyplývajúcich pre samosprávu zo zákona môže obec a vyšší územný celok vydávať všeobecne záväzné nariadenia.“* Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej ako „zákon o obecnom zriadení“) *„Obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia; nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.“* V zmysle § 6 ods. 2 zákona o obecnom zriadení *„Vo veciach, v ktorých obec plní úlohy štátnej správy, môže vydávať nariadenie len na základe splnomocnenia zákonom a v jeho medziach. Také nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami, ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, so zákonmi, s nariadeniami vlády, so všeobecne záväznými predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.“*

Na základe vyššie uvedeného možno uviesť, že všeobecne záväzné nariadenia obce musia byť v súlade s Ústavou SR, a teda aj článkom 12 Ústavy SR, v zmysle ktorého musia rešpektovať princíp rovnosti – k rovnakým situáciám musia pristupovať rovnako a k odlišným odlišne a zaručovať rovnosť s ohľadom na akékoľvek dôvody prípadnej diskriminácie. Právna úprava, ktorá zvýhodňuje určitú skupinu osôb, nemôže byť len z tohto dôvodu označená za takú, ktorá porušuje princíp rovnosti. Zákonodarca však musí zvážiť, či je dôvod na takéto zvýhodnenie, čo je jeho cieľom a medzi takýmto cieľom a v zákone zakotveným zvýhodnením musí byť vzťah primeranosti - proporcionality.⁴ Zákonodarca je v rámci svojej normotvornej činnosti výrazne limitovaný, a to práve obsahom ľudských práv, pričom má povinnosť zaistiť súlad právnej úpravy s ľudskými právami tak, ako sú vymedzené v záväzných vnútroštátnych a medzinárodných prameňoch práva. Princíp proporcionality však nedisponuje absolútnou povahou, len aproximatívnou. V konkrétnom individuálnom prípade je tak úlohou súdov kolizujúce princípy vyvažovať.

Ústavný súd SR sa vo svojej judikatúre priklonil k rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorej sa časom ustálil test slúžiaci posudzovaniu zákazu diskriminácie podľa č. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Stredisko sa rovnako pri posudzovaní normatívu zákazu diskriminácie v zmysle čl. 12 ods.

⁴ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 21/2000 zo dňa 15. novembra 2000.

2 Ústavy SR pridrižiava výkonu predmetného testu. Test poskytuje odpovede na nasledovné otázky:

1. došlo k vyčleneniu porovnateľného jednotlivca alebo skupiny hlavne vo väzbe alebo v spojitosti s výkonom základných práv a slobôd,
2. a to na základe kvalifikovaného kritéria alebo podobného neospravedliteľného dôvodu,
3. pričom vyčlenenie je na príťaž jednotlivcovi alebo skupine a
4. uvedené vyčlenenie nemožno ospravedlniť, pretože buď absentuje dôvod ospravedlnenia (verejný, legitímny záujem), alebo ide o neprimeraný, neproporcionálny zásah.⁵

Ak by malo ísť o diskrimináciu, muselo by byť s rôznymi skupinami osôb, ktoré sa nachádzajú v rovnakej alebo porovnateľnej situácii, zaobchádzané rozdielnym spôsobom, a to na základe kvalifikovaného kritéria (zakázaného dôvodu), pričom pre takéto rozdielne zaobchádzanie neexistuje objektívny alebo rozumný dôvod. Na zistenie diskriminácie je v prvom rade nutné určiť cieľ porovnávania - spoločný menovateľ, pričom týmto cieľom je dôvod, prečo by mali byť dve skupiny osôb vôbec porovnateľné.⁶ Stredisko si dovoľuje uviesť, že v predmetnej veci je spoločným menovateľom možnosť vzniku nároku na vydanie parkovacej karty.

Pri hodnotení prvého kritéria testu diskriminácie, a to identifikácie komparátora, t. j. osoby alebo skupiny osôb, ktoré sú v porovnateľnej situácii vo vzťahu k dotknutej osobe či skupine osôb, z pohľadu nároku na vydanie parkovacej karty sú obyvatelia Trenčína rozdelení na dve skupiny. Prvú skupinu predstavujú obyvatelia, ktorí majú motorové vozidlá kategórie 14 L, M1 a N1 s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m. Druhú skupinu predstavujú obyvatelia, ktorí majú motorové vozidlá s celkovou dĺžkou presahujúcou 5,3 m.

Stredisko zastáva právny názor, že obyvatelia, ktorí majú motorové vozidlá kategórie 14 L, M1 a N1 s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m sa nenachádzajú v porovnateľnej situácii s obyvateľmi, ktorí majú motorové vozidlá s celkovou dĺžkou presahujúcou 5,3 m z hľadiska nároku na vydanie parkovacej karty, a to z dôvodu stanovenej dĺžky a šírky osobných vozidiel v zmysle aktuálne platnej normy STN 73 6056, na ktorých rozmery sú prispôsobené parkovacie miesta. V zmysle odpovede mesta Trenčín, norma totiž rozlišuje medzi osobnými vozidlami dve podskupiny: podskupinu O1 – malé a stredné osobné automobily čo sú vozidlá do dĺžky 4,5 m a šírky 1,65 m a podskupinu O2 – veľké osobné automobily, čo sú vozidlá do dĺžky 5,3 m a šírky 2,1 m, na ktorých rozmery sú prispôsobené parkovacie miesta. Stredisko si zároveň dovoľuje upozorniť na podstatnú skutočnosť

⁵ Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s.132.

⁶ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 10/04 zo dňa 6. februára 2008.

uvedenú v odpovedi mesta Trenčín, v zmysle ktorej dlhšie a širšie vozidlá sú podľa vyššie uvedeného technického predpisu už považované za nákladné a vyznačené parkovacie miesta sú pre takéto vozidlá nedostatočné. Predmetné vymedzenie dĺžky a šírky osobných vozidiel v zmysle aktuálne platnej normy STN 73 6056, na ktorých rozmery sú prispôsobené parkovacie miesta a dlhších a širších vozidiel, ktoré sú podľa vyššie uvedeného technického predpisu už považované za nákladné predstavuje zásadný rozdiel medzi oboma druhmi vozidiel z hľadiska ich právneho vymedzenia v zmysle aktuálne platnej normy STN 73 6056, v dôsledku čoho ich nemožno stavať do porovnateľnej situácie vo vzťahu k nároku na vydanie parkovacej karty.

Ústavné normy o rovnosti nemožno interpretovať izolovane ako samostatné ustanovenia. Podľa medzinárodného štandardu ochrany pred diskrimináciou v systéme Rady Európy sa táto ochrana interpretuje ako doplnková ochrana, ktorá sa spája s konkrétnym ľudským právom alebo základnou slobodou. Zákaz diskriminácie nie je samostatným ľudským právom, ani základnou slobodou, k diskriminácii nemôže dôjsť samostatne, bez väzby na ľudské právo alebo základnú slobodu. Podľa ESĽP: „Článok 14 nemá nezávislú existenciu, ale zohráva významnú úlohu dopĺňaním iných ustanovení Dohovoru a Protokolov, nakoľko chráni jednotlivcov nachádzajúcich sa v podobných situáciách pred akoukoľvek diskrimináciou pri užívaní práv ustanovených tými inými ustanoveniami.“ Ústavný súd interpretuje účel zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy SR v súlade s medzinárodným štandardom ako normu na subsidiárne uplatnenie v spojení so základným právom alebo slobodou: „Ustanovenia čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1 a 4 a čl. 35 Ústavy SR všeobecne vylučujú aj diskrimináciu fyzickej alebo právnickej osoby. Ich aplikácia však nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu alebo orgánu štátnej správy na základné právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby.“⁷

V zmysle vyššie uvedeného Stredisko zastáva právny názor, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť k diskriminácii vo vzťahu k niektorému zo základných práv alebo slobôd, pretože právo na vydanie parkovacej karty nie je základným právom. Stredisko v zmysle uvedeného zastáva právny názor, že v predmetnom prípade došlo síce k vytvoreniu dvoch skupín osôb, ale nie vo väzbe alebo v spojitosti s výkonom niektorého základného práva alebo slobody. Tieto dve skupiny osôb zároveň nemožno stavať do porovnateľnej situácie vo vzťahu k nároku na vydanie parkovacej karty (bod 1 testu).

Predmetom štvrtého bodu testu diskriminácie je posúdenie, či nie je možné vyčlenenie jednotlivca, prípadne skupiny ospravedlniť, pretože buď absentuje dôvod

⁷ Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s. 383.

ospravedlnenia (verejný, legitímny záujem), alebo ide o neprimeraný, neproporcionálny zásah. Zákonodarca môže jednej skupine osôb priznať viac práv, prípadne uložiť viac povinností ako inej skupine osôb iba v prípade, ak je to odôvodnené verejnými hodnotami a ak pri ustanovení práv a povinností zákonodarca nepostupoval so zjavnou svojvôľou.⁸ Za diskriminačnú úpravu však možno považovať takú úpravu, ktorá rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom takýto postup zákonodarca nemôže alebo ani nevie rozumne odôvodniť legitímnym cieľom a tým, že tento cieľ sa musí dosahovať práve zvoleným legislatívnym riešením.⁹

Pri posudzovanej právnej úprave vo VZN je teda potrebné sledovať legitímny cieľ. Nestačí však tento cieľ sledovať, ale zvolená úprava musí objektívne smerovať aj k realizácii cieľa. Pri posudzovaní legitímneho cieľa podmienky vydania parkovacej karty uvedenej v čl. 7 bodu 3 VZN vzťahujúcej sa na určené kategórie motorových vozidiel s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m, sa Stredisko zameralo na zodpovedanie otázky, na základe akého dôvodu sa podmienka vydania parkovacej karty uvedená v čl. 7 bodu 3 VZN vzťahuje na určené kategórie motorových vozidiel s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m, pričom sa nevzťahuje na kategórie motorových vozidiel s celkovou dĺžkou presahujúcou 5,3 m.

Mesto Trenčín v odpovedi uviedlo, že stanovená dĺžka motorového vozidla nepresahujúca 5,3 m uvedená v čl. 7 bodu 3 VZN pre vydanie parkovacej karty nebola nastavená svojvoľne, ale vyplýva z rozmerov parkovacích miest, určených STN 73 6056 Odstavné a parkovacie plochy cestných vozidiel a jej zmeny a opravy. Mesto Trenčín ďalej uviedlo, že na tieto rozmery sú prispôsobené parkovacie miesta. Taktiež v odpovedi uviedlo, že dlhšie a širšie vozidlá sú podľa tohto technického predpisu už považované za nákladné a vyznačené parkovacie miesta sú pre takéto vozidlá nedostatočné. Mesto Trenčín ďalej konštatovalo, že keďže osobné automobily môžu mať dĺžku aj 8 či viac metrov, muselo určiť parametre – a určilo ich podľa príslušnej STN. Na základe uvedeného odôvodnenia mesta Trenčín vychádzajúceho z rozmerov parkovacích miest, určených STN 73 6056 Odstavné a parkovacie plochy cestných vozidiel a jej zmeny a opravy, Stredisko považuje stanovenú podmienku dĺžky motorového vozidla nepresahujúcu 5,3 m uvedenú v čl. 7 bodu 3 VZN pre vydanie parkovacej karty za objektívne odôvodnenú.

Na základe podnetu klientka taktiež požiadala o posúdenie, či povolenie výnimky pre viacpočetnú rodinu nie je diskriminujúce voči všetkým vlastníkom motorových vozidiel bez rozdielu, nakoľko podľa čl. 7 bodu 3 VZN „*PK sa vydá aj žiadateľovi o vydanie PK s dĺžkou vozidla presahujúcou 5,3 m, ktorý je súčasťou viacpočetnej rodiny (t.z. má 4 a viac*

⁸ Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s. 384.

⁹ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 21/2000 zo dňa 15. novembra 2000.

maloletých detí) a táto rodina má trvalý pobyt na území mesta.“ Pri posudzovaní legitímneho cieľa vydania parkovacej karty uvedenej v čl. 7 bodu 3 VZN žiadateľovi o vydanie PK s dĺžkou vozidla presahujúcou 5,3 m, ktorý je súčasťou viacpočetnej rodiny (t.z. má 4 a viac maloletých detí) a táto rodina má trvalý pobyt na území mesta, sa Stredisko zameralo na zodpovedanie otázky, či uvedenú podmienku vydania parkovacej karty predmetnému žiadateľovi možno považovať za objektívne odôvodnenú. Stredisko sa domnieva, že legitímnym cieľom mesta Trenčín pri stanovení uvedenej podmienky bola pomoc rodinám, ktoré majú 4 a viac maloletých detí, a z tohto dôvodu vlastní osobné motorové vozidlo, ktorého dĺžka môže presiahnuť 5,3 m, pričom v predmetnom prípade vzhľadom na početnosť takejto rodiny, takáto rodina nemá inú možnosť pri kúpe motorového vozidla. V zmysle uvedeného považuje Stredisko predmetnú podmienku vydania parkovacej karty uvedeným žiadateľom za objektívne odôvodnenú.

Záver

Stredisko v odbornom vyjadrení posúdilo klientkou namietanú diskrimináciu obyvateľov Trenčína, ktorí majú motorové vozidlá s celkovou dĺžkou presahujúcou 5,3 m v porovnaní s obyvateľmi, ktorí majú motorové vozidlá kategórie 14 L, M1 a N1 s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m z hľadiska nároku na vydanie parkovacej karty. Stredisko v tejto súvislosti vykonalo ústavnoprávny test diskriminácie, na základe ktorého dospelo k záveru, že obyvatelia Trenčína, ktorí majú motorové vozidlá kategórie 14 L, M1 a N1 s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m sa nenachádzajú v porovnateľnej situácii s obyvateľmi, ktorí majú motorové vozidlá s celkovou dĺžkou presahujúcou 5,3 m z hľadiska nároku na vydanie parkovacej karty, a to z dôvodu stanovenej dĺžky a šírky osobných vozidiel v zmysle aktuálne platnej normy STN 73 6056, na ktorých rozmery sú prispôbené parkovacie miesta. Stredisko zároveň zastalo právny názor, že právo na vydanie parkovacej karty nie je základným právom alebo slobodou fyzickej alebo právnickej osoby.

Na základe odôvodnenia mesta Trenčín vychádzajúceho z rozmerov parkovacích miest, určených STN 73 6056 Odstavné a parkovacie plochy cestných vozidiel a jej zmeny a opravy, Stredisko považuje stanovenú podmienku dĺžky motorového vozidla nepresahujúcu 5,3 m uvedenú v čl. 7 bodu 3 VZN pre vydanie parkovacej karty za objektívne odôvodnenú. V zmysle vyššie uvedeného Stredisko zastáva právny názor, že prvý a štvrtý bod vykonaného testu neboli splnené, v dôsledku čoho nemožno konštatovať záver, že čl. 7 bodu 3 VZN v časti „*Parkovacie karty (ďalej len PK) môžu byť vydané iba pre motorové vozidlá kategórie 14 L, M1 a N1 s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m.*“ predstavuje porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy SR.

Vo vzťahu k namietanej diskriminácii pri vydávaní parkovacej karty žiadateľovi o vydanie parkovacej karty s dĺžkou vozidla presahujúcou 5,3 m, ktorý je súčasťou

viacpočetnej rodiny (t.z. má 4 a viac maloletých detí) vo vzťahu k všetkým vlastníkom motorových vozidiel bez rozdielu, Stredisko zastalo právny názor, že predmetnú podmienku vydania parkovacej karty uvedeným žiadateľom považuje za objektívne odôvodnenú vzhľadom na legitímny cieľ prijatia tejto podmienky. V dôsledku uvedeného Stredisko zastáva právny názor, že čl. 7 bodu 3 VZN v časti „*PK sa vydá aj žiadateľovi o vydanie PK s dĺžkou vozidla presahujúcou 5,3 m, ktorý je súčasťou viacpočetnej rodiny (t.z. má 4 a viac maloletých detí) a táto rodina má trvalý pobyt na území mesta.*“ nepredstavuje porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy SR.

S pozdravom

PhDr. Silvia Porubánová
výkonná riaditeľka